

Khi “Cô Vi” đến...

Tác giả: Nguyễn Anh Tuyên

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, những tia nắng nghịch ngợm chen qua các đám mây mờ để sưởi ấm tiết trời cuối năm. Ánh nắng tựa như một loại siro ngọt ngào vàng óng rưới khắp thành phố, nhuộm vàng các mái nhà to nhỏ và tinh nghịch đánh thức tôi khỏi giấc mộng thần tiên. Có chút khó chịu bởi sự quấy nhiễu vô ý kia, tôi từ từ mở mắt, vươn vai và chào đón ngày mới bằng một cái ngáp dài. Cứ mỗi lần vừa chợp được chiếc bánh cá là lại bị đánh thức, chán thế chứ lị. Tôi biếng lười nằm vật trên sàn để ánh nắng ấm áp vuốt ve tôi như một sự an ủi, bộ lông đen mượt ánh lên dưới màu nắng chan hoà, thứ mà tôi cực kỳ tự hào với lũ mèo trong xóm.

Ồi tôi vẫn chưa giới thiệu bản thân, sơ ý quá. Chẳng biết cái đầu mèo này còn nhớ được cái gì nữa đây, râu còn chưa bạc mà đã đáng trí rồi. Tôi là Mint, chú mèo đen mũm mĩm thuộc sở hữu của gia đình có bốn con ‘sen’.

Nghe gia thế tuyệt cú mèo như vậy thì ít nhiều gì các bạn cũng sẽ đoán già đoán non rằng tôi được cưng chiều lắm chứ gì, đúng rồi đấy, cả nhà ai cũng thương tôi cả. Tôi mới vừa trở thành một phần của mái nhà này dăm ba mùa mưa nắng thôi mà người lớn đến trẻ con đều cưng nựng tôi hết mực, món ngon vật lạ nào tôi cũng từng được thử qua cùng các thành viên còn lại, tưởng chừng tôi như sống cùng gia đình này từ thuở mới lọt lòng vậy. Tôi từ một con khô mèo bông chốc thành con lợn đen qua bàn tay chăm bẵm, âu yếm của mọi người. Rồi bỗng dưng, con Cô Vi Cô Vít gì đó đến, nghe nói là một loại vi rút thì phải, khiến ai nấy đều trong tâm thế lo sợ. Tôi chẳng còn được ẵm bông nựng má như xưa cũng chỉ vì: “Khéo con Cô Vít dính vào người”, cứ như con “Cô Vít” đã chiếm gần hết mối quan tâm hằng ngày, chừa

lại cho tôi đúng một mẩu đủ để mọi người còn nhớ đến sự hiện diện của tôi trong nhà. Từ một hoàng thượng đường bệ chễm chệ ở vị trí độc tôn, tôi đã bay thẳng xuống danh phận con ghê chỉ vì nhân vật họ Cô tên Vít đó, trong khi tôi còn chả thấy mặt mũi nó đâu.

Ban đầu thì tôi chưa thể thích nghi được với sự thay đổi đột ngột này, cứ ngơ ngác chạy vòng vòng lộn qua lộn lại như làm xiếc trước mặt mọi người. Nhưng thứ đáp trả lại tôi chỉ là những nụ cười nhưng lại chứa đựng điều gì đó thật gượng gạo, có vẻ họ không mấy thoải mái, tôi đoán thế vì tôi thấy được vẻ mặt dăm chiêu lo âu của họ mỗi khi đọc hay xem tin tức. Hoặc cũng lắm là một cái xoa đầu từ cô con gái lớn trong nhà, tuy nhiên sau đó cô bé lại phải lập tức đi rửa tay cùng với lời căn dặn của bố mẹ, nên sau này tôi không làm phiền như thế nữa. Tôi chợt nhận ra tôi cần phải thích nghi theo nhịp sống chứa đựng con “Vít gì đó đó”. Vì tôi cũng là một thành viên trong mái nhà này, mà thành viên thì phải sống vì mọi người chứ.

Tôi dần làm quen với việc không còn được ôm ấp, thay vào đó thì tôi sẽ trèo lên bệ cửa để ánh nắng vỗ về. Việc ngắm hoa vờn bướm nơi vườn nhà cũng là một sự lựa chọn để thay thế cho việc chạy ra họp mặt với lũ mèo và khoe mẽ về bộ lông mượt mà của mình, thứ mà tôi không được làm từ ngày con Cô Vít kia “lan tràn”. Tôi không hiểu về từ “lan tràn” này cho lắm, nhưng có vẻ nó nguy hiểm hơn mấy con ve bọ bám vào lông động vật của chúng tôi, vì nó đã “lan” lại còn “tràn”. Vì thế tôi đã lựa chọn việc nghe lời theo ý kiến của mọi người để tránh việc gặp “Cô Vi”, mặc dù tôi rất mong được thấy mặt nó một lần mà cào cho vài phát vì nó dám làm gia đình tôi buồn nó chung và làm tôi bị hắt hủi nói riêng.

Lúc đó mạnh miệng vậy thôi chứ thực sự tôi sợ nó hơn cả loài ve bọ gì kia nữa, sau một chuyện đã xảy ra mà đã lâu rồi nhưng tôi vẫn còn nhớ mãi, và có lẽ mọi người trong nhà cũng như tôi vậy. Đó là ngày bà nội mất, vì gặp phải con “Cô Vít” đó. Mẹ đã làm rơi điện thoại sau khi nghe được tin đó từ đầu dây bên kia, ôm lấy hai chị em mà khóc. Mặc dù bố không khóc nhưng tôi biết ông buồn lắm, cả đêm hôm đó tôi đã nghe tiếng sụt sùi trong phòng bố mà đến sáng hôm sau mắt ông vẫn còn hoe đỏ. Tôi không giỏi biểu đạt cảm xúc, tôi không khóc, nhưng tôi buồn nhiều, lòng trĩu nặng. Lần đầu tôi có cảm giác cứ như vừa đánh mất một cái gì đó rất thân yêu với bản thân, như một bài nhạc bị lệch phách vậy, nhiều thăng trầm và cứ văng vẳng mãi trong tâm trí không thể dứt được. Tâm trí tôi hiện lại nụ cười hiền hậu của bà hôm nào còn đến chơi nhà và tặng tôi vài ba cây lạc xưởng khô sực nức mùi quế, mùi mà tôi thích nhất. Nhớ lúc đó bà còn khoẻ mạnh lắm, tươi tắn lắm, còn trêu con trêu cháu rằng: “Ồi giỏi tôi mới đôi mươi ấy mà”. Thế mà...con “Cô Vi” không rõ hình rõ dạng đã đưa bà đi một nơi thật xa và mãi mãi không trở về. Giá như tôi biết đó là lần cuối bà đến thăm, tôi sẽ cố gắng ở bên bà thật nhiều, lắng nghe bà thật nhiều thay vì mãi mê gặm lạc xưởng hay tụ họp cùng bọn mèo ngáo ngơ ngoài kia. Giá như tôi biết đó là lần cuối bà đến thăm, tôi sẽ làm đủ trò khiến bà phải bật cười thật lớn, đủ lớn để tôi khắc sâu nó vào vỏ não be bé này, để tôi không phải hối tiếc. Nhưng sau tất cả, chỉ có thể “giá như”...

Không khí âm đạm và buồn tẻ bao trùm cả gia đình khoảng một tuần hơn, nó dần phai nhạt đi bởi những mối lo khác. Hơn nữa, năm mới cũng đã sắp đến, chẳng ai mà cứ mãi khư khư giữ muộn phiền mãi khi Tết đến xuân về cả. Mọi người tất bật cho công việc của mình vì một cái Tết ấm no hạnh phúc, và những nụ cười tự nhiên đã về lại trên gương mặt của các thành viên trong nhà. “Cô Vi” đã mang đến cho con người quá nhiều nỗi u buồn, và đây là thời khắc để chúng ta tự vun đắp lại niềm vui cho mình bằng một cái Tết thật tuyệt vời. Mặc dù “Cô Vi” vẫn còn là một vấn đề đáng lo ngại, nhưng không thể mãi mãi tránh né thực tế được, chúng ta chỉ có cách bình thường hóa vấn đề, nâng cao ý thức và chung sống với nó mà thôi. Dẫu bận bịu như thế, ai nấy vẫn dành chút thời gian đầu đó trong ngày trao cho nhau vài câu bông đùa, để cho tiếng cười xóa tan bầu không khí căng thẳng thường nhật. Có lẽ đương lúc “Cô Vi” ghé thăm, mọi người đã chợt nhận ra sự vô thường của cuộc sống. Họ chợt nhận ra mình nên xây đắp thật nhiều những kỷ niệm, những ký ức ấm áp bên những người thân yêu để sau này bản thân không phải hối tiếc khi nhìn lại. Họ chợt thức tỉnh khỏi vòng xoáy xã hội, sống chậm lại và yêu thương bản thân nhiều hơn. Cô chị gái nhà tôi cũng đã thôi việc thức khuya, cái mà bố la mẹ rầy mãi chẳng bỏ, dồn những việc cần làm qua một mốc thời gian sớm hơn và dành nhiều thời gian cho đứa em nhỏ. Cô bé cũng đã 16, chẳng mấy chốc nữa đã phải đối mặt với những vấn đề cuộc sống, không còn thời gian bên gia đình là bao. Có lẽ thế mà cô dành thật nhiều thời gian cho mái nhà này, chuyện trò thật nhiều, vui đùa thật nhiều. Tôi thích nụ cười của cô lắm, một nụ cười thật hồn nhiên và đáng yêu, nụ cười mà hiếm bạn trẻ nào ở lứa tuổi của cô có được. Lúc con người được ở cạnh hạnh phúc thật sự là lúc mà họ đáng yêu nhất, hồn nhiên nhất. Và ở đây, hạnh phúc thật sự đó, chính là gia đình.

Tôi cũng đã nhận ra thật nhiều điều, thậm chí tôi còn phải thầm cảm ơn “Cô Vi” nữa, mặc dù nó đã gieo rắc quá nhiều nỗi buồn đau cho mọi người. Bất cứ một chương ngại gì trong cuộc đời cũng có một thông điệp sâu sắc, và chỉ khi chính bản thân chúng ta vượt qua thì mới thực sự thấm nhuần được ý nghĩa của nó. Tôi dành thời gian để nhìn ngắm các thành viên trong nhà làm việc và nó không buồn chán từng nghĩ, thậm chí nó còn giúp tôi nhận ra rất nhiều góc khuất tuyệt đẹp của họ. Tựa như một đoá hoa quỳnh hương, chỉ ai chịu quan sát và thưởng thức nó khi về đêm mới biết được vẻ đẹp và hương thơm của nó ngào ngạt như thế nào. Trời lạnh dần khi về cuối năm, khiến con người ta đôi khi biếng lười mà đánh rơi các mảnh ghép cuộc sống, đặc biệt là gia đình. Hãy dừng lại một chút, suy ngẫm một chút để xem bản thân ta đã bỏ quên điều gì phía sau. Tết đến, báo hiệu cho một mùa đoàn viên lại về. Nhớ rằng, gia đình là Tết, dành thời gian cho gia đình chưa bao giờ là muộn cả.

Nói đến Tết, tôi chợt nhớ rằng cô con gái lớn đã hứa với tôi rằng nếu học kỳ này đạt điểm cao, cô bé sẽ may cho tôi một chiếc áo ăn Tết. Tôi đang chờ xem cô bé sẽ đo tôi như thế nào với vòng eo con lợn và bốn chân ngắn ngủn này, chắc sẽ trông buồn cười lắm. Nhắc đến thân hình cái bóng dung tôi lại thấy đói bụng, thôi tôi đi ăn đây, không nhìn bỏ bữa đâu. Nếu ốm thì tôi đã đi thi hoa hậu và lăn lộn trên thảm đỏ trải đầy hoa hồng rồi, vì thế chả có việc gì tôi phải tự ti với thân hình cục bông lai mỡ này cả. Ngay cả các bạn cũng vậy nhé, bản thân bạn là duy nhất rồi, hãy tự tin vì những đặc trưng trên cơ thể mình đi, đôi khi người khác lại mong muốn có được những điều bạn đang sở hữu đó. Còn tôi, xin chào thân ái, hẹn gặp lại các bạn ở một buổi châu triều khác hihi.

